

S E N T I N Ț Ă
În numele Legii

09 iulie 2025

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (*sediul Buiucani*)

în componența:

Președintelui ședinței, judecătorul Veaceslav Cernalev,

grefierilor: Cristina Naval, Alexandrina Bârsanu, Cristina Macovei;

cu participarea: – procurorului în Procuratura anticorupție, Victor Cazacu, procurorului în Procuratura anticorupție, Constantin Popa, care acționează în temeiul dispoziției procurorului ierarhic superior din 30 martie 2023 (*f.d. 193, Vol. III*), înlocuit cu procurorul în Procuratura anticorupție, Vitalie Codreanu, care acționează în temeiul dispoziției procurorului ierarhic superior din 01 iulie 2024 (*f.d. 1, Vol. IV*); – apărătorilor Oleg Televca și Alexandru Bargan, care acționează în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor inculpatului *****Alexandru în cauza penală respectivă, fiind admiși în proces (*mandatul Seria MA, nr. 1707128 din 08 decembrie 2021 (f.d. 142, Vol. III), și, respectiv, mandatul Seria MA, nr. 2013951 din 12 aprilie 2024 (f. d. 229, Vol. III)*);

în prezența: – inculpatului *****Alexandru; – reprezentanților părții vătămate și civile, *****, Iftodi Dorel, Calin Alexandru, Cebotărean Dionisie, Erimei Anna și Mostovoi Lilia; – precum și a interpreților: Ciobanu Valeriu, Vieru Liliana, Penov Serghei, Burujiu Nina.

A judecat, în ședință publică, în procedură generală, cauza penală nr.1-21150732-12-1-11102021 (1-2811/2021), privind învinuirea cet. *****, născut la *****; IDNP *****; cetățean al Republicii Moldova; originar și cu domiciliul înregistrat în mun. Chișinău, s*****; neangajat în câmpul muncii; supus serviciului militar; căsătorit; are la întreținere un copil minor; studii superioare; fără grade de invaliditate/dizabilitate; nu deține titluri speciale, grade de calificare și distincții de stat; limba de stat o posedă nedesăvârșit – motiv din care s-a asigurat prezența interpretului; nu a fost în stare de reținere sau de arest, iar prin ordonanța organului de urmărire penală din 22.09.2021 (*f.d. 21 – 23, Vol. III*), s-a dispus aplicarea măsurii procesuale de constrângere „obligarea de a se prezenta la organului de urmărire penală”, care o dată cu terminarea urmăririi penale și trimiterea cauzei în judecată respectiva măsură a încetat de drept; informația privind drepturile și obligațiile i-a fost înmănată la timp; rechizitoriul i-a fost înmănat; anterior nejudecat; – în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 327 alin. (2) lit. b¹) din Codul penal, adică „Abuzul de putere sau abuzul de serviciu, exprimat prin folosirea intenționată a situației de serviciu, săvârșită din interes material, cu cauzare de daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor

ocrotite ale persoanei juridice”, faptă care ulterior a fost recalificată în baza art. 327 alin. (1) din Codul penal, și anume: „*Îndeplinirea sau neîndeplinirea intenționată, în exercițiul funcției, de către o persoană publică, a unei acțiuni cu încălcarea legii, săvârșită din interes material, din alt interes personal sau în interesul unei terțe persoane, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice*”, din motiv că norma prevăzută la art. 327 alin. (2) lit. b¹) Cod penal a fost abrogată prin Legea nr. 136 din 06.06.2024, în vigoare din 07.06.2024.

Procedura de citare fiind legal executată.

Procurorul s-a pronunțat asupra faptului ca, inculpatul să fie recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 30, art. 327 alin. (1) din Codul penal, în redacția Legii nr. 136 din 06.06.2024, în vigoare din 07.09.2024, cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de administrate a organizațiilor, instituțiilor și/sau întreprinderilor de stat pe un termen de 3 (trei) ani, cu aplicarea măsurii preventive sub formă de arest preventiv în vederea asigurării executării sentinței, până la devenirea definitivă a acesteia, iar documentele care au fost recunoscute în calitate de corpuri delictive și anexate la cauza penală să se păstreze la materialele cauzei penale. La fel, s-a solicitat încasarea în beneficiul Procuraturii Generale suma de 939, 84 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare suportate pentru asigurarea serviciilor de traducere, cu admiterea integrală a acțiunii civile înaintată de către Întreprinderea de Stat ”Aeroportul Internațional Chișinău” și, corespunzător, cu menținerea sechestrului asupra bunurilor aplicat prin ordonanța organului de urmărire penală din 23.09.2021, măsură procesuală de constrângere autorizată prin încheierea judecătorului de instrucție și mandatului judecătoresc nr. 12 – 717/2021 din 23 septembrie 2021.

Reprezentantul părții vătămate și civile, *****, a solicitat ca inculpatul să fie recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii atribuite acestuia ca acțiuni infracționale, cu admiterea integrală a acțiunii civile și încasarea de la inculpat în folosul părții civile a sumei de 1.594.143.54 lei – cu titlu de prejudiciu material.

Apărătorii, în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale inculpatului, în ședința de judecată au solicitat emiterea unei sentințe de achitare în privința lui Alexandru *****pe faptul comiterii infracțiunii prevăzute de art. 327 alin. (1) din Codul penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Inculpatul a indicat că, se consideră nevinovat și, respectiv, vina în comiterea infracțiunii incriminate nu o recunoaște.

Termenul de examinare a cauzei penale: 11 octombrie 2021 (*înregistrată pe rolul instanței de judecată*); – 12 decembrie 2022 (*redistribuită în mod aleatoriu judecătorului Veaceslav Cernalev*); – 09 iulie 2025 (*pronunțată sentința*).

În baza materialelor din dosar și a probelor examinate în ședința de judecată, instanța de judecată, –

C O N S T A T Ă :

(I) ÎN FAPT

1. Potrivit ordonanței de punere sub învinuire și rechizitoriului, **** Alexandru Valentin este învinuit în aceea că, exercitând din 22.01.2014, în baza ordinului Agenției Proprietăți Publice nr. 3, temporar atribuțiile și competențele administratorului al ****, iar ulterior, corespunzător ordinului nr. 20 din 14.04.2014 desemnat definitiv în funcția de administrator al Î.S. „Aeroportul Internațional Chișinău” (director general), fiind astfel în conformitate cu prevederile art. 123 alin. (2) din Codul penal o persoană publică, investită cu drepturi și obligații în vederea exercitării funcțiilor autorității publice, în timpul îndeplinirii obligațiilor de serviciu, acționând cu titlu oficial, intenționat, din interes material, abuzând de poziția sa, dat fiind atribuțiile acordate prin lege inerente funcției deținute, a comis abuzul de serviciu sau abuzul de putere în următoarele circumstanțe:

2. În perioada de timp 22.01.2014 – 30.10.2019, în mun. Chișinău, bd. Dacia 80/3, activând în calitate de administrator al ****, acționând din interes material, personal, folosindu-se intenționat de situația de serviciu și abuzând de atribuțiile acordate de Legea cu privire la întreprinderea de stat nr.146 din 16.06.1994, abrogată la 22.12.2017 prin Legea nr. 246 din 23.11.2017 cu privire la întreprinderea de stat și întreprinderea municipală, care la art. 9 alin. (1) lit. a) stabilesc că „administratorul conduce activitatea și asigură funcționarea eficientă a întreprinderii de stat/municipale”, iar la art.9 alin. (1) lit. t) statuează faptul că „administratorul poartă răspundere pentru neexecutarea sau executarea neconformă a atribuțiilor stabilite în contractul individual de muncă”, a prevederilor contractului nr.2 din 14.04.2014 încheiat între Fondatorul și Administratorul Întreprinderi de Stat „Aeroportul Internațional Chișinău”, care la pct. 4.2 lit. e) stabilesc atribuțiile conducătorului de administrare a mijloacelor întreprinderii”, contrar prevederilor pct. 5 din Hotărârea Guvernului cu privire la salarizarea angajaților din unitățile cu autonomie financiară nr.743 din 11.06.2002, a pct.2.11 din Regulamentul privind remunerarea muncii angajaților Întreprinderii, aprobat prin ordinul Conducătorului întreprinderii nr.30 din 16.02.2007, care reglementează, „saliile de bază și alte drepturi salariale pentru administratorii întreprinderilor de stat, se stabilesc în contractele de management, încheiate între fondatorul și administratorul întreprinderii de stat”, a pct. 5.3 din Contractul încheiat între Fondator și Administratorul Întreprinderi de Stat „Aeroportul Internațional Chișinău”, nr.2 din 14.04.2014, care stabilesc expres condițiile de remunerare a muncii administratorului, cu indicarea exhaustivă a listei sporurilor salariale de care poate beneficia și anume: „spor pentru complexitate și intensitate

a muncii..., spor pentru vechime neîntreruptă în muncă..., spor pentru înaltă competență profesională, precum și pentru îndeplinirea unor sarcini de importanță majoră...”, în lipsa aprobării fondatorului, neîntemeiat și-a calculat și atribuit suplimentar plăți salariale lunare sub formă de sporuri pentru eficacitate (*neprevăzute în contractul nr. 2 din 14.04.2014 încheiat între Fondator și Administratorul Întreprinderi de Stat Aeroportul Internațional Chișinău*”), în mărime 137%–150% din salariul de funcție, și anume: ianuarie 2014–13 254.00 lei, februarie 2014–16 800.00 lei, martie 2014–16 800.00 lei, aprilie–14 490.00 lei, mai 2014–14 850.00 lei, iunie 2014–14 850.00 lei, iulie 2014–10 330.43 lei, august 2014–14 850.00 lei, septembrie 2014–14 850.00 lei, octombrie 2014–13 500.00 lei, noiembrie 2014–13 365.00 lei, decembrie 2014–14 850.00 lei, ianuarie 2015–8 597.37 lei, februarie 2015–14 107.50 lei, martie 2015–14 850.00 lei, aprilie 2015–14 850.00 lei, mai 2015–17 100.00 lei, iunie 2015–17 100.00 lei, iulie 2015–11 152.19 lei, august 2015–17 100.00 lei, septembrie 2015–17 100.00 lei, octombrie 2015–17 100.00 lei, noiembrie 2015–17 100.00 lei, decembrie 2015–17 100.00 lei, ianuarie 2016–17 100.00 lei, februarie 2016–17 100.00 lei, martie 2016–17 100.00 lei, aprilie 2016–17 100.00 lei, mai 2016–16 380.00 lei, iunie 2016–11 168.18 lei, iulie 2016–16 380.00 lei, august 2016–16 380.00 lei, septembrie 2016–16380.00 lei, octombrie 2016–18 900.00 lei, noiembrie 2016–18 900.00 lei, decembrie 2016–17 640.00 lei, ianuarie 2017–16 380.00 lei, februarie 2017–18 900.00 lei, martie 2017–18 900.00 lei, aprilie 2017–17 850.00 lei, mai 2017–12 240.00 lei, iunie 2017–17 136.00 lei, iulie 2017–13 260.00 lei, august 2017–18 564.00 lei, septembrie 2017–20 400.00 lei, octombrie 2017–21 420.00 lei, noiembrie 2017–18 564.00 lei, decembrie 2017–18 564.00 lei, ianuarie 2018–18 564.00 lei, februarie 2018–18 564.00 lei, martie 2018–18 564.00 lei, aprilie 2018–19 165,26 lei, mai 2018–21 924.00 lei, iunie 2018–23 490.00 lei, iulie 2018–14 948.18 lei, august 2018–20 358.00 lei, septembrie 2018–23 490.00 lei, octombrie 2018–23 490.00 lei, noiembrie 2018–20 286.81 lei, decembrie 2018–23 490.00 lei, ianuarie 2019–20 358.00 lei, februarie 2019–21 924.00 lei, martie 2019–17 617.50 lei, aprilie 2019–23 490.00 lei, mai 2019–20 979.00 lei, iunie 2019–21 645.00 lei, iulie 2019–16 939.56 lei, august 2019–18 552.86 lei, septembrie 2019–8 880.00 lei, octombrie 2019–23 839.77 lei, în cuantum total de 1 209 582,61 lei, în acest sens dispunând completarea și aprobând borderourile privind stabilirea suplimentului de plată pentru eficacitatea în muncă în % la salariul de funcție a angajaților subdiviziunii „7000 Administrația”, ulterior autorizând dispozițiile de plată pentru achitarea drepturilor salariale angajaților către instituția financiară BC ”Victoriabank” S.A..

3. Achitarea neîntemeiată a „sporurilor pentru eficacitatea muncii” au dus la majorarea salariului mediu lunar al administratorului Întreprinderii de Stat „Aeroportul Internațional Chișinău”, care a influențat asupra calculului pentru acordarea premiilor unice, plăților de indemnizație de concediu, plăților de

indemnizație pentru incapacitatea temporară de muncă, precum și plata pentru compensațiile concediului nefolosit, acestea majorându-se cu circa 384 560,93 lei.

4. Ca urmare, în perioada 22.01.2014 – 30.10.2019, *****Alexandru a beneficiat ilegal, în urma acțiunilor sale, de plăți salariale suplimentare sub formă de „sporuri pentru eficacitatea muncii”, prin ce Î.S. „Aeroportul Internațional Chișinău i-ar fi fost cauzate daune în proporții considerabile în sumă totală de 1 594 143,54 lei.

5. Astfel, acțiunile lui *****Alexandru Valentin au fost încadrate juridic în baza art. 327 alin. (2) lit. b¹) din Codul penal, după indicii calificativi: „abuzul de putere sau abuzul de serviciu, exprimat prin folosirea intenționată de către o persoană publică a situației de serviciu, săvârșită din interes material, cu cauzare de daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite ale persoanei juridice”, care ulterior, din motiv că norma prevăzută la art. 327 alin. (2) lit. b¹) Cod penal a fost abrogată prin Legea nr. 136 din 06.06.2024, în vigoare din 07.06.2024, acțiunile inculpatului *****Alexandru au fost încadrate juridic după semnele componenței de infracțiune prevăzute de art. 327 alin. (1) Cod penal, adică *”Îndeplinirea sau neîndeplinirea intenționată, în exercițiul funcției, de către o persoană publică, a unei acțiuni cu încălcarea legii, săvârșită din interes material, din alt interes personal sau în interesul unei terțe persoane, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice”*.

(II) Declarațiile părților și ale martorilor în ședința de judecată

6. În cadrul ședinței de judecată, pentru constatarea existenței infracțiunii, identificarea făptuitorului și constatarea vinovăției, de către partea acuzării au fost propuse următoarele mijloace de probă:

6.1. Declarațiile reprezentantului ***** , Cebotărean Dionisie (f.d. 227 – 228, Vol. III), care în cadrul ședinței de judecată a relatat că, susține integral declarațiile date în cadrul urmăririi penale, potrivit cărora a explicat că, inculpatul Alexandru *****a activat în calitate de administrator al Î.S. AIC în baza contractului individual de muncă încheiat cu fondatorul – Agenția Proprietății Publice – beneficiind de salariu de funcție, sporuri pentru complexitate, vechime, înaltă competență și diverse adaosuri salariale aprobate prin decizie a consiliului de administrare. Totodată, reprezentantul părții vătămate a susținut că inculpatul și-a acordat în mod nelegal, fără aprobarea fondatorului sau a consiliului de administrare, sporuri pentru „eficacitatea muncii” în perioada ianuarie 2014 – octombrie 2019, în valoare totală de 1 209 582,61 lei, cu încălcarea prevederilor contractului individual de muncă, ale Regulamentului intern și ale Hotărârii Guvernului nr. 473/2002. Ca urmare, salariul mediu lunar al inculpatului a crescut semnificativ, ceea ce a influențat indirect și valoarea premiilor, indemnizațiilor și compensațiilor achitate. În cele din urmă se invocă că, acțiunile ilegale ale

inculpatului au generat un prejudiciu total estimat la 1 594 143,54 lei în dauna întreprinderii, adăugând în același timp că, deși inculpatul beneficia anual de 35 zile de concediu, și-a calculat 36 de zile, ceea ce a dus la plata nejustificată a unei compensații pentru 7 zile calendaristice. În fața instanței, reprezentantul *****, Dionisie Cebotărean a subliniat că sporul pentru eficiență nu era prevăzut în mod expres în contractul individual de muncă și că orice modificare sau adaos salarial pentru administrator trebuia aprobat de fondator, conform Legii privind întreprinderile de stat și municipale, adăugând, de asemenea, că aspectele legale și neregularitățile sunt pe larg reflectate în raportul Inspecției Financiare, față de care nu s-a exprimat, lăsând aprecierea în sarcina instanței.

6.2. Declarațiile specialistului Ciubotaru Iurie (*f.d. 236 – 238, Vol. III*), care a relatat că l-a cunoscut pe inculpatul *****Alexandru în legătură cu circumstanțele cauzei și că cunoaște obiectul acesteia. A explicat că, în cadrul unei inspecții efectuate de către Inspecția Financiară în anul 2020 asupra perioadei 2015–2019, s-a examinat inclusiv modul de salarizare al administratorului, precizând astfel că, potrivit cadrului legal, administratorul unei întreprinderi de stat este remunerat exclusiv în baza contractului de management încheiat cu fondatorul, iar în cazul lui Ciutac, contractul din 2007 prevedea trei sporuri salariale, fără a include sporul pentru eficacitatea muncii. Cu toate acestea, inculpatul a beneficiat de acest spor în cuantum total de 10.036.500 lei, contrar prevederilor contractuale și Hotărârii Guvernului nr. 743/2002, punctul 5, ceea ce a fost apreciat drept plată nejustificată. Martorul în cauză a mai subliniat că, Regulamentul intern al întreprinderii permitea acordarea acestui spor doar altor angajați, nu și administratorului, întrucât acesta nu poate aproba sporuri salariale proprii, menționând la fel că, în lipsa includerii în contractul de management și fără aprobarea fondatorului sau a consiliului de administrație, acordarea acestui spor a fost considerată ilegală și o depășire a atribuțiilor. Cu referire la documentele analizate, martorul a confirmat că toate actele necesare au fost prezentate de instituție și că fișa de salarizare a fost examinată în detaliu. A recunoscut că nu își amintește exact dacă a fost prezentat regulamentul intern din 2012, dar consideră că, indiferent de regulament, pentru administrator se aplică exclusiv contractul de management. De asemenea, martorul a precizat că nu toate efectele contractului colectiv de muncă se extind asupra administratorului, doar sporurile stipulate expres în contractul de management pot fi aplicate, administratorul trebuia să negocieze și să includă în mod expres orice sporuri salariale suplimentare. În ceea ce privește relația între întreprindere și Curtea de Conturi, martorul a arătat că Inspecția Financiară nu își coordonează activitatea cu aceasta, iar concluziile pot fi diferite. A confirmat că s-a întâlnit cu inculpatul în timpul inspecției, dar fără a întâmpina obstrucții din partea acestuia.

În concluzie, specialistul Iurie Ciubotaru a susținut că, acordarea sporului

pentru eficacitate de către inculpatul Alexandru Ciutac, în lipsa temeiului legal și contractual, constituie o încălcare a normelor aplicabile și a generat plăți salariale nejustificate în defavoarea întreprinderii.

6.3. Declarațiile specialistului Știrbu Sergiu (*f.d. 242 – 245, Vol. III*), care a descris că l-a cunoscut pe inculpatul Alexandru ***** în legătură cu desfășurarea auditului la Î.S. AIC, în calitate de șef al Direcției generale de audit din cadrul Curții de Conturi în anul 2019. Acesta a fost responsabil de verificarea și calitatea auditului privind concesiunea activelor aeroportului, iar salarizarea administratorului a fost una dintre componentele auditului. În urma verificărilor efectuate pentru perioada 2014–2019, s-a constatat că inculpatul Alexandru ***** era unicul angajat deplin al întreprinderii, ceilalți fiind angajați de bază la S.R.L. „Avia Invest” și activând prin cumul. Salariul directorului general reprezenta între 28% și 47% din totalul cheltuielilor de salarizare ale întreprinderii. În contractul de management încheiat cu APP nu era prevăzut un spor pentru „eficacitatea muncii”, însă inculpatul a beneficiat de acest spor în sumă totală de 1.176.000 lei. Acordarea acestui spor nu avea temei juridic în contract, în procesele-verbale ale Consiliului de administrație sau în alte regulamente interne. Hotărârea Guvernului nr. 743/2002 prevedea expres că salarizarea administratorului se face exclusiv în baza contractului încheiat cu fondatorul.

Specialistul a mai menționat că, sporul a fost aprobat de inculpatul Alexandru ***** în calitate de director și executat de contabilul-șef, fără avizul Consiliului de administrație, ceea ce a fost apreciat drept conflict de interese și încălcare a atribuțiilor. Totodată, s-a confirmat că sporurile salariale ale inculpatului au variat între 137% și 150% din salariul de bază. Curtea de Conturi a identificat și alte plăți nejustificate pentru ceilalți angajați în cuantum total de 2,77 milioane lei în aceeași perioadă. Reglementările interne prezentate (din 2008, 2010, 2012) nu au fost semnate de ***** și nu justifică acordarea sporului respectiv. Referitor la activitatea auditului, toate documentele solicitate au fost puse la dispoziție de către întreprindere. Nu au fost întâmpinate impedimente din partea inculpatului. Raportul de audit a fost întocmit pe baza datelor verificate din registrele contabile și documentele justificative. De asemenea, martorul a precizat că, directorul general nu poate semna acte privind propria salarizare și nu poate beneficia de prevederi aplicabile angajaților prin contractul colectiv de muncă. Prin urmare, acordarea sporului pentru eficiență s-a făcut cu încălcarea prevederilor legale și contractuale aplicabile funcției de administrator.

În concluzie, Curtea de Conturi a constatat că sporul pentru eficacitate a fost achitat fără bază legală, în lipsa prevederii în contractul cu fondatorul și fără aprobarea expresă a Consiliului de administrație, contribuind astfel la prejudicierea bugetului întreprinderii.

6.4. Declarațiile martorului Lidia Jechiu (*f.d. 250 – 251, Vol. III*), fost

contabil-șef al Î.S. AIC, care a declarat că îl cunoaște pe inculpatul Alexandru ***** din relații de serviciu, fiind colegi în cadrul Întreprinderii de Stat „Aeroportul Internațional Chișinău” (ÎS AIC). În perioada 2014–2019, martorul a activat prin cumul în calitate de contabil-șef al întreprinderii. Martorul a arătat că după concesionarea aeroportului în 2013, personalul ÎS AIC a fost transferat la S.R.L. „Avia Invest”, cu aproximativ 30 de angajați menținuți prin cumul pentru activități reziduale. Calculul sporului pentru eficacitatea muncii se realiza „din inerție”, inclusiv pentru directorul general Alexandru Ciutac, în baza regulamentului intern și borderourilor semnate de acesta. În perioada mandatului lui Alexandru Ciutac, acesta își aproba singur sporurile, ceea ce nu s-a considerat anormal la acel moment, întrucât practica era identică cu cea aplicată anterior altor directori. La fel, a mai precizat că salariile, inclusiv sporurile, erau procesate tehnic prin contabilitatea „Avia Invest”. Nu a existat nicio instrucțiune scrisă din partea lui Alexandru ***** privind majorarea sau calcularea sporului. Volumul de muncă în perioada 2014–2018 a fost ridicat, din cauza finalizării obiectelor investiționale începute înainte de concesionare. După numirea noului director general în 2019, s-a constatat că directorului general nu i se poate aplica sporul pentru eficacitate, iar practica a fost sistată. Martorul a mai menționat că, în perioada verificată, sporul pentru eficacitate era stabilit de directorul general, inclusiv pentru sine. Controalele ale Inspecției Financiare în anii 2014–2015 nu ar fi constatat nereguli privind acest spor. Întreprinderea nu avea în administrare active funcționale, iar bunurile fuseseră transmise către Avia Invest. Directorului general îi fusese închiriat un automobil de la Avia Invest, iar întreprinderea administra un împrumut de circa 70 milioane lei acordat către S.A. „Air Moldova”. Clădirea AIC a fost transmisă parțial în arendă în 2016, în contul datoriilor.

Prin urmare, martorul a susținut că, sporurile pentru eficacitate, inclusiv cel primit de inculpatul Ciutac, s-au acordat în mod obișnuit conform practicii aplicate anterior și în lipsa unor instrucțiuni contrare, iar verificarea contractuală a legalității acestora a avut loc abia în 2019, după schimbarea conducerii.

6.5. Declarațiile martorului Valeria Timotin (*f.d. 11 – 13, Vol. IV*), care a explicat că, îl cunoaște pe inculpatul ***** Alexandru doar din relații de serviciu, activând din 2004 până în martie 2024 la Î.S. Aeroportul Internațional Chișinău (AIC), inclusiv în funcția de contabil-șef adjunct. A precizat că nu a avut atribuții privind salarizarea angajaților, acestea revenind contabilului-șef și responsabilului direct pe salarii. Referitor la cauza penală, martorul a arătat că cunoaște existența unor neclarități stabilite în urma controalelor Curții de Conturi și Inspecției Financiare, însă nu a fost implicată direct în calculul salariilor și nu cunoaște temeiul acordării sporurilor pentru eficiența muncii. Sporul respectiv a existat în întreprindere de-a lungul timpului și a fost achitat lunar inclusiv martorului, fără o valoare constantă, în funcție de sarcinile îndeplinite. Martorul a recunoscut că nu

cunoaște dacă inculpatul Alexandru *****a beneficiat sau nu nejustificat de astfel de sporuri. După concesionarea aeroportului, activitatea întreprinderii a continuat într-o formă redusă, cu mai puțin personal, axată pe finalizarea unor proiecte de investiții, gestionarea debitorilor și relația cu Avia Invest. În lipsa contabilului-șef, ar fi avut dreptul să semneze unele documente de salarizare, dar nu-și amintește dacă s-a întâmplat efectiv. Din 2007 și până în 2019, activitatea inculpatului la întreprindere a fost neîntreruptă, iar după concesiune acesta a fost unicul angajat cu normă întreagă rămas. În legătură cu actele normative, martorul nu a cunoscut contractul de management dintre APP și Alexandru Ciutac. A luat cunoștință „probabil” cu Hotărârea Guvernului din 2002 privind remunerarea angajaților întreprinderilor de stat cu autonomie financiară, dar mai mult din postura de simplu specialist. Nu-și amintește exact regulamentele de salarizare sau eventualele modificări din perioada 2012–2014. În privința activității post-concesiune, a menționat că întreprinderea a continuat să desfășoare activități operaționale necesare funcționării Aeroportului, inclusiv gestionarea obiectelor strategice în curs de execuție. Confirmă că sporul pentru eficacitate era acordat tuturor angajaților, dar nu cunoaște cine decidea concret acordarea acestuia sau ce documente justificau plata. Nu deține informații privind eventuale obiecții sau reacții ale administrației noi față de concluziile controalelor. Martorul a mai afirmat că, declarațiile anterioare date în cursul urmăririi penale au fost făcute în biroul de serviciu, fără să țină minte toate detaliile, iar procesul-verbal a fost întocmit de ofițerul de urmărire penală pe baza răspunsurilor sale, semnat de bunăvoie. Martorul a oferit detalii limitate, recunoscând existența și tradiția acordării sporului pentru eficiență, dar și faptul că nu cunoștea legalitatea acestuia în cazul inculpatului Alexandru *****și nu a avut rol activ în aprobarea sau calcularea acestor plăți.

6.6. Declarațiile martorului Jardan Petru, fost șef al Serviciului Juridic și Director General interimar al Î.S. AIC (*f.d. 19 – 21, Vol. IV*), care a descris că îl cunoaște pe Alexandru *****ca fost coleg de serviciu la Î.S. Aeroportul Internațional Chișinău (AIC), colaborând cu acesta din 2007 până în 2014, perioadă în care a ocupat funcția de șef al serviciului juridic și, temporar, pe cea de director general interimar. Potrivit martorului, contractul colectiv de muncă era o practică constantă în cadrul întreprinderii, elaborat în colaborare cu comitetul sindical și coordonat cu fondatorul. Acesta includea și regulamentul de salarizare, în care erau prevăzute sporurile salariale. Sporul pentru eficiența muncii era acordat tuturor angajaților în funcție de complexitatea și rezultatele activității. Critici din partea Curții de Conturi au vizat lipsa unor criterii clare de acordare, ceea ce a determinat martorul, în perioada mandatului său de director, să elaboreze sau să modifice regulamentul pentru a răspunde acestor obiecții. În opinia martorului, administratorul întreprinderii este angajat al acesteia, iar regulamentul

de salarizare se aplică tuturor angajaților, fără reglementări speciale pentru funcția de administrator. Stabilirea mărimii sporului pentru administrator era realizată chiar de către administrator, întrucât așa era practica instituțională. Deși nu a putut confirma existența unui contract de muncă al lui *****cu fondatorul, a menționat că el însuși, ca director interimar, nu a avut contract cu APP. Consiliul de administrație monitoriza activitatea economică a întreprinderii, inclusiv salarizarea, iar contractul colectiv era discutat și coordonat în cadrul acestuia. Structura contabilă, subordonată contabilului-șef, era responsabilă de calculul salariilor și întocmirea documentației aferente, inclusiv a listelor de plată. În perioada activității sale (1999–2014), sporul de eficacitate a fost acordat constant, iar Alexandru *****a beneficiat de acest spor atât înainte de a deveni administrator, cât și ulterior. Martorul a confirmat că Alexandru *****a fost angajat la ÎS AIC fără întreruperi din 2007, inclusiv după concesiunea aeroportului, rămânând cu un grup restrâns de angajați pentru a finaliza proiecte și a gestiona activități restante. În perioada 2014–2018 nu are cunoștință dacă consiliul de administrație a aprobat sau nu în mod expres acordarea de sporuri către *****în calitate de administrator.

Drept concluzie, martorul a susținut că, acordarea sporurilor pentru eficiență a fost o practică uzuală la nivelul întreprinderii, aplicabilă tuturor angajaților, inclusiv administratorului, fără obiecții din partea fondatorului sau consiliului de administrație. Nu în ultimul rând a recunoscut că, deși practica era stabilită, lipsa unor criterii clare a fost obiect de observație din partea organelor de control, motiv pentru care s-au adus îmbunătățiri regulamentului în anul 2012.

7. Inculpatul Alexandru *****(*f.d. 37 – 42, Vol. IV*), vinovăția în comiterea infracțiunii imputate nu a recunoscut-o și a declarat că, a activat în cadrul Î.S. AIC din 2007, inițial ca consilier al Directorului General, ulterior ca Director Financiar și Director al Departamentului Financiar-Administrativ, fiind numit în funcția de Director General în aprilie 2014. A activat neîntrerupt până în noiembrie 2019, când susține că a fost concediat ilegal. Acesta a menționat că activitatea sa a implicat responsabilități majore legate de administrarea întreprinderii și finalizarea unor proiecte strategice pentru Aeroportul Chișinău, în paralel cu funcționarea acestuia în regim continuu.

Cu privire la sporul pentru eficacitatea muncii, inculpatul a declarat că sporul era prevăzut în Regulamentul privind remunerarea muncii și în Contractul colectiv de muncă, aplicabil tuturor angajaților, inclusiv directorului general, conform practicii instituite din 2007. În urma recomandărilor Curții de Conturi din 2012, regulamentul a fost revizuit și clarificat prin ordinul din 17.08.2012, care a stabilit criterii mai transparente. Acest ordin a fost cunoscut și aplicat inclusiv de contabilul-șef, iar fondatorul (APP) și Consiliul de administrație erau informați despre existența acestuia. Nu a existat niciun act, demers sau obiecție din partea

APP sau a Consiliului care să interzică aplicarea sporului în cazul directorului, nici înainte, nici după 2014. În perioada 2014–2019, toate dările de seamă transmise periodic către APP conțineau inclusiv informații despre salariul său și sporurile primite.

Inculpatul a subliniat că a acceptat funcția de director cu condiția unei remunerații corespunzătoare, care să includă sporul pentru eficiență. În absența acestuia, funcția nu i-ar fi oferit un avantaj salarial, ci dimpotrivă. Sporul a fost aplicat lunar tuturor angajaților și era parte a unui sistem tarifar intern stabil, transmis inclusiv către instituții precum BERD, BEI, Ministerul Finanțelor, Curtea de Conturi și alte autorități. Nu a fost niciodată informat că ar fi ilegal să primească acest spor, iar practica era identică cu cea aplicată foștilor directori.

Cu referire la controalele efectuate, inculpatul a relatat că. Întreprinderea a fost supusă frecvent verificărilor din partea Curții de Conturi, Inspecției Financiare, CNA, Ministerului Economiei și altor autorități. Singura observație relevantă până în 2019 a fost cea din 2012, privind lipsa de transparență în criteriile de acordare a sporului, observație care a fost implementată. S-a mai afirmat că, după concediere, nu a mai avut posibilitatea să își apere poziția în fața organelor de control, iar obiecțiile scrise trimise nu au fost luate în considerare.

Inculpatul Alexandru *****a criticat rapoartele Curții de Conturi și ale Inspecției Financiare, susținând că sunt părtinitoare și incomplete, ignorând contribuțiile sale la finalizarea și predarea unor obiective esențiale ale aeroportului (ex. sistem de iluminare, hangar, stații de transformare). Au omis menționarea activităților reale desfășurate de Întreprindere, precum administrarea unui împrumut de 70 milioane lei acordat companiei Air Moldova și gestionarea clădirii vechiului terminal. Nu reflectă dificultatea și responsabilitatea activității în contextul concesiunii, în care un grup redus de angajați, inclusiv inculpatul, au asigurat continuitatea și finalizarea obiectivelor strategice.

În cele din urmă, inculpatul consideră că acuzațiile privind acordarea nejustificată a sporului pentru eficiență sunt nefondate juridic, că ele rezultă dintr-o reinterpretare ulterioară a legii, iar acțiunea penală este influențată de un conflict de interese cu noul director, care avea un interes personal în discreditarea sa.

În încheiere, inculpatul Alexandru *****a susținut că, a acționat în conformitate cu legislația muncii, cu practica internă a întreprinderii, sub supravegherea continuă a fondatorului și a autorităților de control și că nu a existat nicio interdicție expresă legală sau contractuală privind primirea sporului pentru eficiența muncii în calitate de director general.

7.1. Declarațiile inculpatului *****Alexandru, depuse în continuarea ședinței de judecată (*f.d. 55, Vol. IV*), care a precizat că în cadrul auditului Curții de Conturi din anul 2012 a colaborat activ cu echipa de audit, oferind explicații la diverse aspecte analizate. La ședința de adoptare a hotărârii Curții de Conturi a

participat alături de alți reprezentanți ai Î.S. AIC (inclusiv contabilul-șef și adjunctul), precum și conducătorul Agenției Proprietății Publice, Tudor Copici. Referitor la sporul pentru eficacitatea muncii, inculpatul a declarat că nu își amintește să fi solicitat în mod formal majorarea salariului său în perioada mandatului. Sporul îi era aplicat lunar, în baza unui coeficient diferențiat între 120% și 150%, stabilit în funcție de volumul de muncă, responsabilități și rezultate. A menționat că numărul angajaților era mult sub schema de personal aprobată, ceea ce amplifică gradul de responsabilitate. Sporul era aplicat și altor angajați fără justificări documentare individuale lunare, pe baza aceleiași practici instituționale. Consiliul de administrație era informat despre aplicarea acestui spor, inclusiv în cazul său, iar salarizarea se făcea în conformitate cu sistemul tarifar și cu Hotărârea Guvernului aplicabilă. Participa constant la ședințele consiliului, unde se discutau și aspecte ce țin de salarizare.

În concluzie, inculpatul Alexandru *****a susținut că, acordarea sporului pentru eficiență a fost justificată în contextul condițiilor reale de muncă, practică tradițională la nivelul întreprinderii și cunoscută atât de Consiliul de administrație, cât și de fondator, fără să fi fost contestată anterior.

8. Martorul Țubari Alla (*f.d. 56 – 57, Vol. IV*), fost șef al Serviciului Analiză Economică și secretar al Consiliului de administrație al Î.S. AIC (2004–2024), în ședința de judecată a relatat că, îl cunoaște pe inculpatul Alexandru *****ca fost coleg de serviciu, activând împreună în cadrul ***** începând cu anul 2007. Din 2014 până în 2020, martorul a fost secretar al Consiliului de administrație al întreprinderii, iar în paralel a deținut funcția de șef al Serviciului Analiză Economică, ulterior economist. Martorul a mai descris că, atribuțiile sale vizau întocmirea devizelor de venituri și cheltuieli (anuale, trimestriale, lunare), precum și raportarea privind executarea acestora către Consiliul de administrație. Consiliul, compus după 2014 din trei membri (toți funcționari publici), aproba periodic bugetul întreprinderii, analiza executarea acestuia, planurile de investiții, litigii, precum și indicatorii de performanță. În ședințele Consiliului nu au fost ridicate obiecții privind salarizarea directorului general sau sporurile acordate, iar devizele reflectau inclusiv aceste cheltuieli. Referitor la sporul pentru eficiența muncii, martorul a declarat sporul era prevăzut atât în regulamentul de salarizare anterior anului 2012, cât și în regulamentul modificat în 2012, în urma recomandărilor Curții de Conturi. Regulamentul din 2012 a detaliat criteriile de acordare, la solicitarea Curții, însă acordarea acestui spor era o practică tradițională și generală în întreprindere, inclusiv pentru foștii directori. Nu are cunoștință de vreo reacție negativă sau obiecție oficială din partea fondatorului (APP) referitor la aplicarea acestui spor în cazul inculpatului sau al altor angajați.

În privința controalelor, martorul a menționat că, Î.S. AIC a fost frecvent supusă verificărilor, în special după concesiune. Curtea de Conturi a solicitat în

2012 clarificări privind criteriile de acordare a sporului pentru eficiență, dar nu a constatat ilegalități, iar Inspekția Financiară, potrivit discuțiilor purtate, nu a formulat obiecții privind segmentul salarizării. Au existat situații când Curtea de Conturi a acceptat obiecțiile și argumentele Î.S. AIC în raport cu alte constatări.

Pe final, martorul a confirmat că acordarea sporului pentru eficiență era cunoscută și aplicată la nivelul întreprinderii. Nu au existat reacții sau intervenții ale fondatorului APP privind nelegalitatea acestuia. Informațiile despre salarizare, inclusiv ale directorului, erau prezentate trimestrial și anual Consiliului de administrație, fără să fi fost puse la îndoială în perioada 2014–2019.

9. Procurorul, în ședința de judecată, s-a pronunțat asupra faptului ca, inculpatul să fie recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 30, art. 327 alin. (1) din Codul penal, în redacția Legii nr. 136 din 06.06.2024, în vigoare din 07.09.2024, cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de administrate a organizațiilor, instituțiilor și/sau întreprinderilor de stat pe un termen de 3 (trei) ani, cu aplicarea măsurii preventive sub formă de arest preventiv în vederea asigurării executării sentinței, până la devenirea definitivă a acesteia, iar documentele care au fost recunoscute în calitate de corpuri delictive și anexate la cauza penală să se păstreze la materialele cauzei penale. La fel, s-a solicitat încasarea în beneficiul Procuraturii Generale suma de 939, 84 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare suportate pentru asigurarea serviciilor de traducere, cu admiterea integrală a acțiunii civile înaintată de către Întreprinderea de Stat "Aeroportul Internațional Chișinău" și, corespunzător, cu menținerea sechestrului asupra bunurilor aplicat prin ordonanța organului de urmărire penală din 23.09.2021, măsură procesuală de constrângere autorizată prin încheierea judecătorului de instrucție și mandatului judecătoresc nr. 12 – 717/2021 din 23 septembrie 2021.

10. Apărătorii, în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale inculpatului, în ședința de judecată au solicitat emiterea unei sentințe de achitare în privința lui Alexandru *****pe faptul comiterii infracțiunii prevăzute de art. 327 alin. (1) din Codul penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

III. MOTIVAREA INSTANȚEI

11. Audiind participanții la proces, examinând materialele dosarului, apreciind probele pe cauza penală din punct de vedere al pertinentei, concludenții, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, instanța de judecată stabilește că, învinuirea adusă inculpatului Alexandru *****în temeiul art. 327 alin. (1) din Codul penal, în ședința de judecată nu și-a găsit confirmare din motivul că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, astfel încât ultimul urmează să fie achitat, reieșind din următoarele considerente.

12. În conformitate cu prevederile art. 8 alin. (3) din Codul de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului.

12.1. Potrivit prevederilor art. 99 alin. (2) din Codul de procedură penală, probele administrate se verifică și se apreciază de către organul de urmărire penală sau instanță, iar după dispoziția art. 100 alin. (4) CPP, toate probele administrate în cauza penală vor fi verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv. Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, administrarea de noi probe și verificarea sursei din care provin probele, în conformitate cu prevederile prezentului cod, prin procedee probatorii respective.

12.2. În conformitate cu art. 101 alin. (1) – (5) CPP, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Reprezentantul organului de urmărire penală sau judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege. Nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită pentru organul de urmărire penală sau instanța de judecată. Instanța de judecată este obligată să pună la baza hotărârii sale numai acele probe la a căror cercetare au avut acces toate părțile în egală măsură și să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate. Hotărârea de condamnare nu se poate întemeia, în măsură determinantă, pe declarațiile martorului protejat sau pe probele obținute în urma efectuării măsurilor speciale de investigații.

13. Astfel, instanța de judecată remarcă faptul că, potrivit art. 6 § 3 lit. a) **din CEDO** „3. Orice acuzat are, în special, dreptul: să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și **în mod amănunțit**, asupra **naturii și cauzei acuzației** aduse împotriva sa.” Totodată, cu privire la natura **informației privind natura și cauza acuzației**, sfera de aplicare a art. 6 § 3 lit. a) trebuie apreciată, în special, în lumina dreptului mai general la un proces echitabil, garantat la art. 6 § 1 din Convenție. În materie penală, o **informare precisă și completă cu privire la acuzațiile aduse unui inculpat și, prin urmare, cu privire la încadrarea juridică pe care instanța ar putea să o rețină împotriva acestuia, este o condiție esențială a echității procesului** [Pélissier și Sassi împotriva Franței (MC), 1999, pct. 52; Sejdivic împotriva Italiei (MC), 2006, pct. 90; Varela Geis împotriva Spaniei, 2013, pct. 42]. Cu privire la detaliile acuzației înaintate, cu siguranță că întinderea informațiilor „detaliat” vizate de această dispoziție variază în funcție de circumstanțele speciale ale cauzei; totuși, acuzatul trebuie să dispună, în orice caz, de **suficiente elemente pentru a înțelege pe deplin acuzațiile care i**

se aduc, pentru a-și putea pregăti apărarea în mod corespunzător (Mattoccia împotriva Italiei, 2000, pct. 60).

13.1. Subsidiar celor menționate, în pct. 28 din DCC nr. 120 din 15.12.2017, Curtea Constituțională a menționat că, *prin efectul legii, procurorul are obligația implicită de a căuta probe în sprijinul, nu doar în defavoarea persoanelor acuzate de comiterea unor infracțiuni, ci și acele probe care dovedesc nevinovăția persoanei. Or, prin prisma articolului 124 alin.(1) din Constituție, procurorul contribuie la înfăptuirea justiției, apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale persoanei, societății și statului prin intermediul procedurilor penale.*

14. Drept urmare, instanța de judecată reține că, în speța respectivă acuzatorul de stat i-a incriminat inculpatului infracțiunea prevăzută la **art. 327 alin. (1) Cod penal**, din motiv că norma prevăzută la art. 327 alin. (2) lit. b¹) Cod penal a fost abrogată, pe semnele: *(1) Îndeplinirea sau neîndeplinirea intenționată, în exercițiul funcției, de către o persoană publică, a unei acțiuni cu încălcarea legii, săvârșită din interes material, din alt interes personal sau în interesul unei terțe persoane, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice.*

15. În conformitate cu Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției (UNCAC), în art. 19 „Abuzul de funcții”, fiecare stat parte are în vedere să adopte măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc a fi necesare pentru a atribui caracterul de infracțiune, în cazul în care actele au fost săvârșite cu intenție, faptei unui agent public de a abuza de funcțiile sau de postul său, adică de a îndeplini ori de a se abține să îndeplinească, în exercițiul funcțiilor sale, **un act cu încălcarea legii**, cu scopul de a obține un folos necuvenit pentru sine sau pentru altă persoană sau entitate.

15.1 În conformitate cu conținutul laturii obiective a infracțiunii incriminate de art. 327 alin. (1) Cod penal, după modificările aduse și concretizarea conținutului normei penale, în cazul abuzului de serviciu este sancționabilă fapta de *îndeplinire sau neîndeplinire intenționată, în exercițiul funcției, de către o persoană publică, a unei acțiuni cu încălcarea legii.*

15.2. În special, în actul de acuzare inculpatului i se incriminează încălcarea prevederilor **Contractului individual de muncă nr. 2 din 14.04.2014**, încheiat între Fondator și Administratorul Întreprinderi de Stat Aeroportul Internațional Chișinău, care prescrie că modalitatea de salarizare a administratorului întreprinderii de stat se face în conformitate cu contractul individual de muncă încheiat:

„(...) pct.5 din Hotărârea Guvernului cu privire la salarizarea angajaților din unitățile cu autonomie financiară nr.743 din 11.06.2002, a pct.2.11 din Regulamentul privind remunerarea muncii angajaților Întreprinderii, aprobat prin

ordinul Conducătorului întreprinderii nr.30 din 16.02.2007, care reglementează, „salariile de bază și alte drepturi salariale pentru administratorii întreprinderilor de stat, se stabilesc în contractele de management, încheiate între fondatorul și administratorul întreprinderii de stat”, a **pct.5.3 din Contractul încheiat între Fondator și Administratorul Întreprinderi de Stat „Aeroportul Internațional Chișinău”, nr.2 din 14.04.2014**, care stabilesc expres condițiile de remunerare a muncii administratorului, cu indicarea exhaustivă a listei sporurilor salariale de care poate beneficia și anume: „spor pentru complexitate și intensitate a muncii..., spor pentru vechime neîntreruptă în muncă..., spor pentru înaltă competență profesională, precum și pentru îndeplinirea unor sarcini de importanță majoră...”, în lipsa aprobării fondatorului, neîntemeiat și-a calculat și atribuit suplimentar plăți salariale lunare sub formă de **sporuri pentru eficacitate (neprevăzute în contractul nr. 2 din 14.04.2014 încheiat între Fondator și Administratorul Întreprinderi de Stat „Aeroportul Internațional Chișinău”)**”.

15.3. Analiza componentei infracțiunii prevăzute la art. 327 alin. (1) din Codul penal al Republicii Moldova, în lumina modificărilor legislative recente și a dispozițiilor Convenției Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției (UNCAC), relevă o delimitare mai clară a laturii obiective a faptei de abuz de putere sau abuz de serviciu. În special, este evidențiat caracterul esențial al cerinței „**încălării legii**” ca semn al laturii obiective a infracțiunii. Potrivit art. 19 din UNCAC, abuzul de funcții presupune îndeplinirea ori neîndeplinirea intenționată a unui act cu încălcarea legii, în scopul obținerii unui folos necuvenit. Acest standard este reflectat fidel în redacția actuală a art. 327 alin. (1) CP, care cere explicit ca acțiunea să fie realizată „**cu încălcarea legii**”.

15.4. În speță, actul de acuzare impută inculpatului atribuirea neîntemeiată a unor sporuri salariale, cu invocarea încălcării prevederilor Contractului individual de muncă nr. 2 din 14.04.2014, a Hotărârii Guvernului nr. 743/2002, a Regulamentului intern privind remunerarea muncii, precum și a altor acte subordonate. Totuși, conform art. 3 din Codul penal (principiul legalității), o faptă nu poate fi considerată infracțiune decât dacă este prevăzută de legea penală. Or, interpretarea extensivă sau aplicarea analogică a normei penale este interzisă. În acest context, încălcarea unui contract individual de muncă sau a unui act administrativ subordonat legii, precum o hotărâre de Guvern sau un regulament intern, nu satisface cerința „încălării legii” în sensul cerut de art. 327 alin. (1) Cod penal, întrucât acestea nu au valoare de lege în înțelesul normelor penale.

15.5. Această exigență este întărită și de **jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului**, care a subliniat în cauza **Dragotoniu și Militaru-Pidhorni c. România** (Hotărârea din 24 mai 2007, cererile nr. 77193/01 și 77196/01), că **art. 7 § 1 CEDO consacră principiul legalității delictelor și pedepselor (nullum crimen, nulla poena sine lege)**, interzicând nu doar aplicarea retroactivă a legii

penale în defavoarea acuzatului, ci și **aplicarea extensivă sau prin analogie a normei penale:**

„Rezultă că legea trebuie să definească în mod clar infracțiunile și sancțiunile care le pedepsesc.” (par. 33)

„Din interdicția de aplicare extensivă a legii penale rezultă că, în lipsa cel puțin a unei interpretări jurisprudențiale accesibile și rezonabil previzibile, cerințele art. 7 nu pot fi considerate ca respectate în privința unui acuzat.” (par. 43)

„Faptul că doctrina interpretează în mod liber un text de lege nu se poate substitui existenței unei jurisprudențe. A judeca altfel ar însemna să nu respectăm obiectul și scopul acestei prevederi, care urmărește ca nimeni să nu fie condamnat în mod arbitrar.” (par. 43)

„În plus și mai cu seamă, Curtea observă că instanța de apel a procedat în mod expres la o aplicare extensivă a legii penale... confirmând astfel interpretarea instanței de apel.” (par. 45).

15.6. În consolidarea celor invocate, în HCC nr. 22/2017 în pct. 54, Curtea a statuat că, pe lângă interzicerea, în mod special, a extinderii conținutului infracțiunilor existente asupra unor fapte care anterior nu constituiau infracțiuni (*nulla poena sine lege*), principiul legalității incriminării prevede și cerința conform căreia **legea penală nu trebuie interpretată și aplicată extensiv în defavoarea acuzatului prin analogie** (*nullum crimen sine lege*).

15.7. Astfel, Curtea Constituțională a stabilit în mod constant că hotărârile Guvernului nu au calitatea de „lege” în sens constituțional, ci sunt acte administrative cu caracter normativ, subordonate legii. Aceste acte sunt emise în baza și pentru executarea legilor, conform Articolului 102 din Constituția Republicii Moldova, care prevede că Guvernul adoptă hotărâri, ordonanțe și dispoziții în limitele competențelor sale delegate de Parlament. Acest teze sunt consolidate de jurisprudența constantă a Curții Constituționale, ca în HCC nr. 10 din 14.04.2022 privind excepția de neconstituționalitate a articolului 20 alin. (6) din Legea nr. 231 din 23 septembrie 2010 privind comerțul interior, a Hotărârii Guvernului nr. 774 din 20 iunie 2016 cu privire la prețurile de comercializare a produselor social importante în ansamblul său și, în particular, a pct. 4 lit. b) din aceasta, precum și a articolului 10 alin. (8) din Legea nr. 845 din 3 ianuarie 1992 cu privire la antreprenoriat și întreprinderi (plafonarea adaosului comercial la produsele importante din punct de vedere social) (sesizarea nr. 142g/2021), pct. 27 și pct. 29:

*„Cu privire la neconstituționalitatea Hotărârii Guvernului nr. 774 din 20 iunie 2016 în ansamblul său, autorul excepției a susținut că **Guvernul nu are competența de a adopta norme de reglementare primară**. Sub acest aspect, în jurisprudența sa, Curtea a stabilit că „hotărârile [Guvernului] se adoptă pentru*

organizarea executării legilor” (DCC nr. 118 din 22 iulie 2021, § 29). Așadar, criteriul în funcție de care Curtea decide cu privire la competența executivului de a reglementa este existența unei norme care îi conferă competența în discuție.” (par. 27)

„(...) Sub acest aspect, Curtea a precizat că controlul legalității hotărârilor Guvernului nu ține de competența sa. **De altfel, hotărârile Guvernului sunt acte de reglementare secundară (secundum legem), iar controlul de legalitate al acestor acte le revine instanțelor de contencios administrativ (DCC nr. 4 din 5 ianuarie 2021, § 27 și jurisprudența citată acolo).**” (pct. 29)

16. Este de remarcat și faptul că, cadrul legislativ al Republicii Moldova este structurat ierarhic, având la bază Legea nr. 100/2017 cu privire la actele normative, art. 6 din care definește în mod explicit categoriile de acte normative care, în ansamblul lor, formează sistemul de drept național. Conform prevederilor menționate, legislația Republicii Moldova este constituită dintr-un set divers de acte, emise de diferite autorități publice, fiecare cu forță juridică specifică. Ierarhia acestor acte este esențială pentru interpretarea și aplicarea corectă a legii, și anume:

- a) Constituția Republicii Moldova;
- b) legile și hotărârile Parlamentului;
- c) decretele Președintelui Republicii Moldova;
- d) hotărârile și ordonanțele Guvernului;
- e) actele normative ale autorităților administrației publice centrale de specialitate;
- f) actele normative ale autorităților publice autonome;
- g) actele normative ale autorităților unităților teritoriale autonome cu statut juridic special;
- h) actele normative ale autorităților administrației publice locale.

17. Astfel, în absența indicării unei norme **legale primare**, în speță lege/cod, încălcate în mod clar și expres, acuzația formulată nu întrunește semnele componenței de infracțiune prevăzute de art. 327 alin. (1) Cod penal. Simplul fapt al încălcării unui contract individual de muncă sau a unor acte normative infralegale, precum hotărâri de Guvern, regulamente interne sau un contract individual de muncă, nu poate constitui temei pentru tragerea la răspundere penală.

18. Potrivit jurisprudenței constante ale Curții Constituționale, HCC nr. 25 din 13.10.2015 pentru controlul constituționalității unor prevederi ale Hotărârii Guvernului nr.79 din 23 ianuarie 2006 privind aprobarea Listei substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora (Sesizarea nr.30a/2015):

„39. *În pofida exactității sale, dreptul penal, exprimat printr-o lex certa, este o ramură de drept sensibilă anume din cauza excesului de text normativ necesar a fi supus interpretării (îndeosebi în cazul obiectului juridic, fie al laturii subiective a*

componenței de infracțiune), inclusiv în baza normelor de trimitere sau de blanchetă.

(...)

64. Fără a contesta principiul codificării legii penale, recurgerea la dispozițiile de blanchetă în Codul penal asigură stabilitatea legii penale, astfel încât conținutul acesteia să nu fie direct proporțional cu frecvențele modificări ale actelor normative subsecvente, precum și legătura sistemică cu alte acte normative aplicabile.

65. Curtea menționează că, având în vedere faptul că domeniul supus examinării se află în permanentă evoluție și vizează nu doar reglementările în materia dreptului penal, dar și cele privind ocrotirea sănătății publice, **legislativul poate delega executivului competența de a reglementa, prin acte subordonate legii, lista substanțelor narcotice, psihotrope și cantitatea acestora.**

66. Totodată, ținând cont de faptul că procesul legislativ implică mai multe etape de durată, **rațiunea stabilirii competenței Guvernului rezultă și din necesitatea intervenției prompte în cadrul normativ în vederea reglementării acestui domeniu în cazul apariției de noi substanțe cu efecte similare.”**

19. În speță, norma art. 327 alin. (1) Cod penal nu este de blanchetă, deoarece nu face trimitere la încălcarea unor acte subsecvente legii.

20. În special, instanța remarcă că în speță inculpatului îi este incriminată încălcarea expresă a unui contract individual de muncă, care are statut de act normativ subordonat legii, aprobat de Guvern în conformitate cu Legea nr. 100/2017 cu privire la actele normative.

21. Prin urmare, **actul de acuzare nu respectă strict principiului legalității penale**, atât conform dreptului intern (art. 3 Cod penal), cât și în lumina garanțiilor oferite de art. 7 CEDO, astfel cum acestea sunt dezvoltate în jurisprudența CtEDO, deoarece incriminarea unei fapte penale este lăsată la dispoziția unui contract individual de muncă.

22. Totodată, instanța remarcă faptul că, în actul de acuzare inculpatul a fost învinuit că:

„(...) **abuzând de atribuțiile** acordate de Legea cu privire la întreprinderea de stat nr.146 din 16.06.1994, abrogată la 22.12.2017 prin Legea **nr.246 din 23.11.2017** cu privire la întreprinderea de stat și întreprinderea municipală, care la **art.9 alin. (1) lit. a)** stabilesc că „administratorul conduce activitatea și asigură funcționarea eficientă a întreprinderii de stat/municipale”, iar la **art.9 alin. (1) lit. t)** statuează faptul că „administratorul poartă răspundere pentru neexecutarea sau executarea neconformă a atribuțiilor stabilite în contractul individual de muncă (...)”.

23. La caz, inculpatului îi este incriminată comiterea inracțiunii de abuz de serviciu în următoarele circumstanțe, astfel ca potrivit acuzatorului de stat: „În

perioada de timp **22.01.2014 – 30.10.2019**, în mun. Chișinău, bd. Dacia 80/3, activând în calitate de administrator al ÎS „Aeroportul Internațional Chișinău” (...). În context, conținutul art. 9 din Legea nr. 146/1994 cu privire la întreprinderea de stat (abrogată la 22.12.2017), în vigoare în perioada 22.01.2014-22.12.2017, se referea la: „Întreprinderea poate practica orice genuri de activitate prevăzute în statutul ei, cu excepția celor interzise de legislație.”. Este vădit faptul că această normă juridică nu este relevantă în raport cu fapta incriminată. Astfel, pretinsa încălcare a unei legi de către inculpat în perioada 22.01.2014 – 22.12.2017 nu este acoperită de norma legii abrogate, care se referea la genurile de activitate ale întreprinderii și, prin urmare, o încălcare a legii nu există în speță.

24. Însă, odată cu intrarea în vigoare la 22.12.2017 a Legii nr. 246/2017 cu privire la întreprinderea de stat și întreprinderea municipală, perioada de timp cuprinsă între **22.12.2017 – 30.10.2019**, în care inculpatului i se pretinde comiterea faptei prejudiciabile, ar fi reglementată de normele juridice ale art. 9 din Legea nr. 246/2017, și anume: „**Articolul 9. Administratorul.** (1) Administratorul reprezintă organul executiv unipersonal al întreprinderii de stat/municipale și are următoarele atribuții: **a)** conduce activitatea și asigură funcționarea eficientă a întreprinderii de stat/municipale; (...) **t)** poartă răspundere pentru neexecutarea sau executarea neconformă a atribuțiilor stabilite în contractul individual de muncă al administratorului.”

25. Din conținutul normei art. 9 alin. (1) lit. a) al Legii nr. 246/2017 cu privire la întreprinderea de stat și întreprinderea municipală, se distinge atribuția administratorului de a conduce activitatea și a asigura funcționarea eficientă a întreprinderii de stat/municipale, normă încălcarea căreia nu-i este incriminată inculpatului, prin urmare, o încălcare a legii nu există în speță.

26. Totodată, conținutul normei art. 9 alin. (1) lit. t) al Legii nr. 246/2017 cu privire la întreprinderea de stat și întreprinderea municipală, stabilește drept atribuție a administratorului răspunderea pentru neexecutarea sau executarea neconformă a atribuțiilor stabilite în contractul individual de muncă al administratorului. La rândul său, pct. 3.2. lit. j) din contractul individual de muncă, în speță, stabilește în calitate de atribuții ale inculpatului: *asigură plata salariilor, în modul și termenele stabilite de legislație.*

27. În acest context, instanța remarcă jurisprudența Curții Constituționale, în special cea din HCC nr. 22 din 27.06.2017 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi ale articolului 328 alin. (1) din Codul penal (excesul de putere sau depășirea atribuțiilor de serviciu), în pct. 71 din care, Curtea constată că în *Raportul asupra relației dintre responsabilitatea ministerială politică și cea penală*, adoptat la cea de-a 94-a ședință plenară (8-9 martie 2013), Comisia de la Veneția a constatat că prevederi penale care interzic „abuzul în serviciu”, „folosirea inadecvată a puterilor” și „abuzul de putere” sau infracțiunile similare se

găsesc în numeroase sisteme juridice europene. Comisia de la Veneția a menționat că poate exista necesitatea în asemenea clauze generale. În același timp, Comisia a subliniat că asemenea prevederi penale generale sunt foarte problematice, atât cu privire la cerințele calitative ale art.7 al Convenției Europene, cât și la alte cerințe fundamentale conform principiului statului de drept, precum previzibilitatea și securitatea juridică, și relevă, de asemenea, că acestea sunt în mod special vulnerabile la manevre politice abuzive.

28. Astfel, incriminarea unei fapte penale nu poate fi lăsată la latitudinea unui contract individual de muncă, întrucât acesta nu are natura unei legi penale în sensul art. 3 Cod penal și art. 7 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. În dreptul penal, doar încălcarea unei norme cu forță de lege – previzibilă, accesibilă și clară – poate fundamenta răspunderea penală.

29. În cazul supus examinării, acuzația de abuz de serviciu formulată în temeiul art. 327 alin. (1) CP se bazează exclusiv pe presupusa încălcare a unor **atribuții prevăzute generic în contractul individual de muncă**, în special la pct. 3.2 lit. j), care stipulează că administratorul trebuie să asigure plata salariilor în „modul și în termenele stabilite de legislație”. Această prevedere contractuală nu poate constitui temei pentru încadrarea penală a faptei, întrucât **face trimitere la respectarea legii**, și nu constituie ea însăși o normă legală în sens penal.

30. Instanța de judecată atestă că, această poziție este întărită de **jurisprudența Curții Constituționale** (HCC nr. 25/2015), care stabilește că dreptul penal admite, în mod excepțional, norme de trimitere (dispoziții de blanchetă), dar acestea trebuie să mențină legătura cu o **lege primară**, și nu cu un **act administrativ sau contractual**, a cărui interpretare nu poate fi arbitrară și instabilă. În plus, în **HCC nr. 22/2017**, se atrage atenția asupra riscurilor constituționale ale incriminărilor generale precum „abuzul de serviciu” atunci când acestea nu sunt ancorate în norme legale clare, previzibile și accesibile.

31. În mod complementar, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în cauza **Dragotoniu și Militaru-Pidhorni c. România** (2007), a reiterat că interpretarea extensivă a normei penale în defavoarea acuzatului – inclusiv prin invocarea unor dispoziții netransparente, precum clauze contractuale – contravine art. 7 CEDO. Curtea a subliniat că inculpatul trebuie să poată prevedea, la momentul faptei, că aceasta atrage răspundere penală, iar acest lucru nu este posibil dacă norma invocată are caracter general, subsidiar sau extrapenal.

32. Mai mult, Legea nr. 246/2017, deși stabilește obligația administratorului de a răspunde pentru nerespectarea atribuțiilor contractuale, nu conține o normă de natură penală și nu definește în mod clar conduita interzisă care ar atrage o sancțiune penală.

33. Prin urmare, instanța de judecată constată că, acuzarea bazată exclusiv pe încălcarea prevederilor unui contract individual de muncă – în lipsa identificării

unei **legi încălcate** în sens strict penal – **nu întrunește cerințele de legalitate ale incriminării și încalcă principiul legalității** consacrat de legislația națională și de CEDO. O astfel de abordare transformă contractul într-un pseudo-temei penal, fapt inadmisibil într-un stat de drept, unde represiunea penală trebuie să opereze numai în limitele legii penale clare și strict interpretate.

34. Drept concluzie, se impune achitarea persoanei, deoarece **actului de acuzare nu respectă strict principiului legalității penale**, atât conform dreptului intern (art. 3 Cod penal), cât și în lumina garanțiilor oferite de art. 7 CEDO, astfel cum acestea sunt dezvoltate în jurisprudența CtEDO.

35. Ca urmare a celor motivate, instanța de judecată concluzionează că, în speța dată lipsește elementul esențial privind latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 327 alin. (1) din Codul penal.

36. De asemenea, instanța constată în speță, pe lângă lipsa laturii obiective a infracțiunii descrise supra, inclusiv lipsa laturii subiective a infracțiunii de abuz de serviciu, care rezultă în mod clar din împrejurările cauzei, întrucât instanța nu poate reține o intenție directă sau indirectă a inculpatului de a comite fapta cu încălcarea legii, în scopul obținerii unui folos necuvenit, deoarece: 1. nu a fost identificată o normă legală primară încălcată, ceea ce exclude premisa esențială pentru existența intenției penale; 2. atribuțiile din contractul individual de muncă presupus încălcate nu sunt autonome, ci se referă explicit la respectarea modului și termenelor de achitare a salariilor „prevăzute de legislație”, ceea ce transferă centrul de reglementare spre o normă legală care eventual urma a fi încălcată – inexistentă în speță ca temei al pretensei ilegalități; 3. practica constantă a întreprinderii, de acordare a adaosurilor salariale în aceeași manieră de către conducătorii anteriori, exclude caracterul excepțional și nejustificat al acțiunii inculpatului, care s-a conformat uzanțelor interne ale întreprinderii, ceea ce dovedește lipsa reprezentării unui comportament ilicit și, implicit, inexistența unei voințe conștiente de a abuza de funcție, esențială pentru calificarea laturii subiective a infracțiunii.

37. Cu referire la obiectului infracțiunii, instanța remarcă că fapta imputată nu a adus atingere unei valori sociale ocrotite de norma penală prevăzută la art. 327 alin. (1) Cod penal, întrucât nu s-a produs o vătămare reală, efectivă și substanțială a activității legale a întreprinderii, condiție indispensabilă pentru existența obiectului juridic special al infracțiunii. Pretinsa acordare neîntemeiată a unor adaosuri salariale nu a prejudiciat activitatea întreprinderii de stat și nu a fost compromisă încrederea societății în funcționalitatea acesteia. Din contra, asemenea plăți s-au înscris în practica administrativă uzuală, fiind aplicate și anterior de alți administratori, fără ca acestea să fi fost sancționate sau considerate contrare interesului public. În lipsa unei atingeri aduse relațiilor sociale protejate prin norma de incriminare, nu poate fi reținut obiectul infracțiunii.

38. La cele argumentate pot fi luate în considerație argumentele părții apărări și declarațiile martorilor Lidia Jechiu (f. d. 250 – 251, Vol. III), Valeria Timotin (f. d. 11 – 13, Vol. IV), precum și Petru Jardan, fost șef al Serviciului Juridic și Director General interimar al Î.S. AIC (f. d. 19 – 21, Vol. IV), care au confirmat că acordarea sporurilor pentru eficiență a fost o practică uzuală la nivelul întreprinderii, aplicabilă tuturor angajaților, inclusiv administratorului, fără obiecții din partea fondatorului sau a consiliului de administrație, iar martorul Alla Țubari (f. d. 56 – 57, Vol. IV), fost șef al Serviciului Analiză Economică și secretar al Consiliului de administrație al Î.S. AIC (2004–2024), în ședința de judecată a confirmat că acordarea sporului pentru eficiență era cunoscută și aplicată la nivelul întreprinderii și că nu au existat reacții sau intervenții ale fondatorului APP privind nelegalitatea acestuia, iar informațiile despre salarizare, inclusiv ale directorului, erau prezentate trimestrial și anual Consiliului de administrație, fără să fi fost puse la îndoială în perioada 2014–2019.

39. Respectiv, rezultă că pe aceeași situație organul de urmărire penală a aplicat un tratament diferențiat pe marginea aceluiași sporuri pentru eficacitate, or, procurorul nu a ridicat nici într-un fel problema vis-a-vis de ceilalți conducători/administratori de până la inculpat, care la fel au stabilit și aplicat plăți sub formă de sporuri pentru eficacitate, ceea ce rezultă că situația în cauză era o practica constantă a întreprinderii, de acordare a adaosurilor salariale, inclusiv de către conducătorii anteriori, fapt care dovedește că și inculpatul s-a conformat uzanțelor interne ale întreprinderii.

40. Cât privesc declarațiile reprezentantului *****, Cebotărean Dionisie (f.d. 227 – 228, Vol. III), specialistului Ciubotaru Iurie (f.d. 236 – 238, Vol. III), dar și a specialistului Știrbu Sergiu (f.d. 242 – 245, Vol. III), care se referă la aceea că inculpatul ar fi acționat ilegal în exercitarea atribuțiilor, instanța de judecată va respinge aceste afirmații, pe de o parte, aceste persoane nu au vre-o competență legală de a tălmăci actele la care s-au referit și a concluziona că inculpatul Alexandru *****a acționat cu încălcarea prevederilor legale și contractuale aplicabile funcției de administrator, iar pe de altă parte, acuzatorul de stat își întemeiază învinuirea pe actele normative și documentele cercetate în ședință de judecată, față de care instanța de judecată s-a expus deja mai sus în partea motivată, de aceea, alegațiile celor din urmă nu pot conduce adoptarea unei sentințe de condamnare.

41. În încheiere, instanța de judecată concluzionează că, învinuirea este una neîntemeiată, din care considerente inculpatul necesită să fie achitat. Or, la înaintarea învinuirii, acuzatorul de stat nu a ținut cont de faptul că concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri și că toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, nefiind astfel acumulate careva

probe pertinente și concludente care ar demonstra faptul că inculpatul Alexandru *****ar fi încălcat intenționat legea și, astfel, ar fi comis abuzul de putere sau abuzul de serviciu – prin îndeplinirea sau neîndeplinirea intenționată, în exercițiul funcției, a unei acțiuni cu încălcarea legii, săvârșită din interes material, din alt interes personal sau în interesul unei terțe persoane, acțiuni care să cauzeze daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice. În sensul enunțat, nu poate fi vorba de răspundere penală în lipsa deplină a obiectului infracțiunii, cât și a semnelor obiective și subiective stabilite de legea penală care să califice fapta prejudiciabilă drept infracțiune concretă.

42. Așadar, în urma aprecierii probele descrise conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege, instanța de judecată conchide că este necesară și oportună doar achitarea lui Alexandru Ciutac, deoarece în acțiunile inculpatului lipsește latura obiectivă și cea subiectivă a infracțiunii incriminate, fiind sesizate incertitudini și imprecizii și în partea obiectului infracțiunii prevăzute de art. 327 alin. (1) din Codul penal, iar sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri, dubiile în probarea învinuirii urmând a fi interpretate în favoarea inculpatului, din care considerente, nu se poate deduce o altă concluzie decât oportunitatea achitării lui Alexandru *****de sub învinuirea adusă.

43. Susținerea învinuirii de către acuzatorul de stat, poartă doar un caracter declarativ și se bazează tocmai pe presupuneri, iar vinovăția lui Alexandru *****nefiind obiectiv confirmată prin careva probe, fiind astfel o totalitate de împrejurări care nu poate fi pusă la baza unei sentințe de condamnare. În așa fel, instanța consideră necesar ca *****Alexandru Valentin să fie achitat, din motivul că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

44. Potrivit art. 387 alin. (2) pct. 2) din Codul de procedură penală, în cazul când se dă o sentință de achitare, instanța nu se pronunță asupra acțiunii civile dacă inculpatul a fost achitat pentru că nu sînt întrunite elementele infracțiunii sau există una din cauzele care înlătură caracterul penal al faptei, prevăzute în art. 35 al Codului penal.

45. În cele din urmă, în partea ce ține de solicitarea acuzatorului de stat și a reprezentantului părții civile privind admiterea integrală a acțiunii civile și încasarea de la inculpat în folosul părții civile a sumei de 1.594.143.54 lei – cu titlu de prejudiciu material, instanța de judecată nu se va pronunța asupra acțiunii civile atâta timp cât inculpatul necesită să fie achitat pentru că nu sunt întrunite elementele infracțiunii.

46. Instanța de judecată reține că, prin ordonanța organului de urmărire penală din 23.09.2021 (*f.d. 43 – 47, Vol. III*), s-a dispus punerea sub sechestru, în scopul reparării prejudiciului cauzat prin infracțiune, în limita acțiunii civile

înaintate în mărime de 1 594 143,54 lei, asupra bunurilor deținute direct, cu drept de proprietate, de către bănuitul *****Alexandru Valentin, născut la *****, IDNP *****, și anume: - pe cota-parte de 1.0 asupra bunului imobil (încăpere locativă) cu numărul cadastral: 0100216.005.02.153, situat pe adresa: mun. Chișinău, s*****, cu suprafața de 94,2 m. p., cu prețul mediu de vânzare-cumpărare de 1 416 485,29 lei, stabilit prin avizul consultativ al specialistului nr. 536 din 20.09.2021, - precum și pe cota parte de ½ din proprietatea în devălmășie asupra autoturismului marca/model BMW X6, cu n/î ZXD 056, anul fabricării 2011, cod VIN: WBAFG210901.509032, dobândit în proprietate la 14.07.2015, cu prețul mediu de vânzare-cumpărare de 472 856,70 lei (cota parte de ½ constituind 236 428,35 lei), stabilit prin avizul consultativ al specialistului nr. 535 din 20.09.2021.

47. Prin încheierea judecătorului de instrucție și mandatului judecătoresc nr. 12 – 717/2021 din 23 septembrie 2021 (*Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana*) (f.d. 53 – 55, Vol. III), s-a dispus autorizarea măsurii procesuale de constrângere privind bunurile puse sub sechestru prin ordonanța organului de urmărire penală din 23.09.2021.

48. În conformitate cu prevederile art. 396 pct. 4) CPP, dispozitivul sentinței de achitare sau de încetare a procesului penal trebuie să cuprindă “dispoziția de revocare a măsurilor de asigurare aplicate conform art. 203 alin. (2) – în cazul sentinței de achitare sau în cazul sentinței de încetare a procesului penal în temeiurile prevăzute la art. 391 alin. (1) pct. 1) și 4)–6), iar potrivit art. 203 alin. (2) CPP, punerea sub sechestru a bunurilor se aplică pentru a asigura repararea prejudiciului cauzat de infracțiune, de acțiunea civilă, pentru eventuala confiscare specială sau confiscare extinsă a bunurilor ori a contravalorii bunurilor prevăzute la art. 106–106² din Codul penal nr.985/2002, pentru garantarea executării pedepsei amenzii și pentru compensarea cheltuielilor de judecată.

49. Astfel, întrucât în respectiva cauză penală sechestru asupra bunurilor s-a aplicat în temeiul acțiunii civile pentru a asigura repararea prejudiciului cauzat de infracțiune, instanța de judecată, o dată ce a ajuns la concluzia să adopte o sentință de achitare, va dispune, prin prisma art. 396 pct. 4) CPP, revocarea măsurilor de asigurare dispuse prin ordonanța organului de urmărire penală din 23.09.2021 și autorizată prin încheierea judecătorului de instrucție și mandatului judecătoresc nr. 12 – 717/2021 din 23 septembrie 2021 (*Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana*).

50. Din materialele cauzei penale rezultă că, pe parcursul urmăririi penale, pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, au fost suportate potrivit legii cheltuieli judiciare, și anume în sumă de 939, 84 lei, pentru asigurarea serviciilor de traducere. Luând în considerare prevederile art. 227, în coroborare cu cele ale art. 229 din Codul de procedură penală, instanța de judecată consideră necesar a trece aceste cheltuieli judiciare în sumă totală de 939, 84 lei, în contul statului.

51. În discursul său pe cauza penală, acuzatorul de stat a solicitat ca în temeiul prevederilor art. 162 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, documentele care au fost recunoscute în calitate de corpuri delictive și anexate la cauza penală să se păstreze la materialele cauzei penale pe tot termenul de păstrare a acesteia. Cu toate acestea, așa după cum rezultă din materialele dosarului, deși nu se identifică vre-o ordonanță a organului de urmărire penală de recunoaștere a unor documente drept corp delict, instanța de judecată consideră, în temeiul art. 157 alin. (2) CPP, ca documentele anexate, prin ordonanțele organului de urmărire penală din 17.08.2021, 01.09.2021 și 20.09.2021 (*f.d. 142-143, 168-169, 203-204 Vol. II*), să se păstreze la cauza penală atâta timp cât se va păstra dosarul respectiv.

În temeiul celor elucidate și expuse supra, călăuzindu-se de dispozițiile articolelor art. 157 alin. (2), 203 alin. (2), 338 – 341, art. 382, art. art. 384 – 385, art. 387 alin. (2) pct. 2), art. 390 alin. (1) pct. 3), art. art. 392 – 394, art. 396, art. 397 din Codul de procedură penală, instanța de judecată, –

H O T Ă R Ă Ș T E :

Se achită *****Alexandru Valentin, *născut la ******, IDNP ***** , de sub învinuirea de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 327 alin. (1) din Codul penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Se revocă măsura de asigurare dispusă prin ordonanța organului de urmărire penală din 23.09.2021 și autorizată prin încheierea judecătorului de instrucție și mandatului judecătoresc nr. 12 – 717/2021 din 23 septembrie 2021 (*Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana*).

Documentele anexate prin ordonanțele organului de urmărire penală din 17.08.2021, 01.09.2021 și 20.09.2021, vor rămâne în dosar pe tot termenul de păstrare a cauzei penale.

Cheltuielile judiciare în sumă totală de 939, 84 lei, se trec în contul statului.

Sentința motivată fiind pronunțată în ședință publică la data de 09 iulie 2025.

Sentința poate fi atacată cu apel în termen de 15 zile de la data pronunțării, la Curtea de Apel Centru, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (*sediul Buiucani*).

Președintele ședinței,
judecătorul

Veaceslav CERNALEV